

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **D. L.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina
toho času X,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Kovářská 4, Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 07. 11. 2016, čj. OAM-20/LE-LE05-K10-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

[2] Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen „ČR“) byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) v souvislosti s §§ 12, 14 a §14a zákona o azylu, dále porušil ustanovení § 50 odst. 2,3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] V doplnění žaloby prostřednictvím zvoleného zástupce žalobce namítal, že s argumentací žalovaného, který nevěnoval případu žalobce náležitou pozornost a který se nezaměřil na všechna podstatná fakta a skutečnosti, zásadně nesouhlasí. Je přesvědčen, že se žalovaný dostatečně nevěnoval posouzení společenské a politické situace v zemi. Zdůrazňuje, že byl de facto pronásledován a obtěžován členy společensky a politicky vysoce postavené skupiny. Domnívá se, že mu státní orgány nebyly schopny poskytnout ochranu ve smyslu čl. 6 písm. c) směrnice Rady 2004/83/E ze dne 29. dubna 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Závěrem s odkazem na čl. 14a zákona o azylu vyjádřil své přesvědčení, že v jeho případě existují důvodné obavy, že by po návratu do země původu mohl být vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání a setrval na zrušení napadeného rozhodnutí. Co se týče možnosti vnitřního přesídlení, žalobce poukázal na zprávu The UN Refugee Agency (dále jen „UNHCR“), ve které UNHCR konstatovala nutnost komplexně posoudit řadu faktorů, včetně osobní situace žadatele, a zda by jedinec mohl po přesídlení žít bez nepřiměřeného příkoří v oblasti přesídlení. Tyto faktory mají zahrnout bezpečnost, zajištění základních lidských práv, a možnost ekonomického přežití. Dle UNHCR by Ukrajina za současných okolností neměla být označena jako bezpečná země původu a měla by být vyňata ze seznamu bezpečných zemí původu. UNHCR poukazuje na to, že hlavní překážkou rozumnosti vnitřního přesídlení je diskriminace ze strany hostitelské společnosti v západní Ukrajině, neboť přesídlené osoby jsou vnímány jako pro-ruští političtí spojenci představující navíc ekonomické riziko.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval.

[5] Konstatoval, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že se ve věci jedná o nebezpečí pronásledování z azylově relevantních důvodů a strach, o němž žalobce hovoří v souvislosti s návratem do vlasti, že by byl podmíněn existencí skutečného nebezpečí vážné újmy. Proto žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem.

[6] K obsahu žaloby žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že námitky žalobce jsou pouze v rovině obecného nesouhlasu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě pouze rekapituluje průběh správního řízení a skutečnosti, které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Neuvádí však žádná konkrétní pochybení, kterých se měl žalovaný v průběhu správního řízení dopustit.

[7] Žalovaný je toho názoru, že v průběhu správního řízení žalobce věrohodně neprokázal, že by byl pronásledován z důvodu jeho členství ve Straně regionů. Dále uvedl, že „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 03. 2004, č.j. 3 Azs 22/2004 a ze dne 13. 09. 2004, č.j. 4 Azs 160/2004).

[8] Ke skutečnosti, že se měl žalobce po svém napadení na Ukrajině obrátit na policii, která mu dle jeho názoru neposkytla ochranu, když o ni požádal, žalovaný uvádí, že sám žalobce během pohovoru i v žalobě uvedl, že ho policie ujistila, že je jeho případ stále vyšetřován. Skutečnost, že je pro policii z důvodu nedostatku důkazů obtížné vypátrat pachatele, však dle názoru žalovaného neznamena, že by mu policie odmítla či nebyla ochotná pomoci. Za těchto skutečností by to jistě bylo obtížné i pro českou policii. Navíc k tomu správní orgán uvádí, že v případě nespokojenosti s postupem policie, měl se žalobce možnost obrátit se stížností na další státní orgány. Toho však žalobce nevyužil.

[9] K bezpečnostní situaci na Ukrajině, na kterou žalobce v žalobě poukazuje v souvislosti s vnitřním přesídlením, žalovaný uvádí, že bezpečnostní situaci se důkladně zabýval na straně 6, 7 a na straně 9, 10 napadeného rozhodnutí. Správní orgán v této souvislosti odkázal na zprávy o zemi původu žalobce, které si v této souvislosti obstaral. Přestože byla žalobci dána možnost se s těmito zprávami seznámit, žalobce této možnosti nevyužil a ani, jak již bylo uvedeno, nevzněl žádné námitky, připomínky či nedoložil žádné materiály na podporu svých tvrzení. K tomu žalovaný odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 01. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, „*na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá*“.

[10] Dle žalovaného bylo v průběhu správního řízení jednoznačně prokázáno, že jediným důvodem pro využití institutu azylu v případě žalobce je snaha o legalizaci pobytu v České republice. V této souvislosti žalovaný správní orgán odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.08.2004, č. j. 170/2004 – 72: „*mezinárodní ochrana je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky zcela výjimečným a v žádném případě ji nelze zaměňovat nebo jí nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně o pobytu cizinců*.“ Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce o mezinárodní ochranu požádal až poté, co se žalobce na území České republiky nacházel nelegálně, byl zajištěn cizineckou policií a hrozilo mu správní vyhoštění. Dle názoru žalovaného tak bylo snahou žalobce obejít zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a jeho instituty, a to prostřednictvím azylové

procedury. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 08. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008, který uvádí, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, když žadatelé brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Správní spis

[11] Ze správního spisu soud konstatuje, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 17. 02. 2016, č. j. KRPA-63573-17/ČJ-2016-000022, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, zajištěn za účelem správního vyhoštění s dobou zajištění 30 dní. Následně byl rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 25. 02. 2016, č.j. OAM-20/LE-LE05-LE23-PS-2016, ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 11. 06. 2016.

[12] Dne 22. 02. 2016 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kdy v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 2 zákona o azylu dne 29. 02. 2016 uvedl, že do České republiky přijel autobusem přes Polsko dne 08. 02. 2015. Následně cestoval cca 4 měsíce po Evropě, protože měl peníze. Po návratu do České republiky pracoval „po fuškách“. Za místo posledního bydliště na Ukrajině označil Oděsu, Suvorovský obvodě. Je pravoslavného vyznání, ke svému politickému přesvědčení konstatoval, že v době svých studií (cca před třemi lety), byl členem Strany regionů. Jeho činnost ve straně spočívala v rozdávání letáků a reklamních předmětů strany, za což získal stipendium a 500 hřiven měsíčně. Je svobodný a bezdětný. O mezinárodní ochranu nikdy dříve nežádal. Zdravotně se cítí být zcela v pořádku, bez zvláštních potřeb či omezení. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu pro něj byla obava o život, neboť na Ukrajině jej napadli 4 lidi, bodli jej nožem, následně o něj pečovala dívka, která ho našla a starala se o něj po dobu cca 2 týdnů. Matka mu následně poradila, aby opustil Ukrajinu, proto si si vyřídil polské vízum, jehož obstarání bylo administrativně jednodušší a z Ukrajiny 08. 02. 2015 odjel.

[13] Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze stejného dne (29.02.2016) pak žalobce shora uvedené skutečnosti zopakoval, k dotazům pracovníka Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, provádějícího pohovor (dále jen „pracovník MV ČR“) podrobněji popsal napadení, při kterém byl zraněn nožem. Neví, kdo jej napadl, útočníky nezná. Na neosvětleném místě k němu v květnu 2014 přistoupili 4 muži, obklíčili jej, řekli, že vědí, kdo je. Jeden z mužů žalobce udeřil, až spadl na zem. Kopli do něj, zvedli jej a bili. Bodnutí nožem, který neviděl, zprvopočátku necítil, až po chvíli začal střídavě pociťovat žár a zimnici. Nechápal, co se děje, dále si nic nepamatuje. Probral se až v bytě dívky, která slyšela, jak ho bijí a poskytla mu poté pomoc. Jmenuje se S., je jí 27 let a o žalobce pečovala dva týdny. On u ní zůstal půl roku. Do nemocnice jej neodvezla, protože to bylo podle ní nebezpečné, žalobce by tam našli a zabili. Tyto její myšlenkové pochody považuje žalobce za normální. Dva týdny po napadení, kdy si myslel, že se to uklidnilo, kontaktoval policii. Když se následně dotazoval na stav šetření jeho věci, policie mu sdělila, že věc vyšetřují, ovšem vyšetřování značně komplikuje skutečnost žalobcova sdělení, že by útočníky nepoznal. Na otázku pracovníka MV ČR, proč se obává lidí, kteří jej v květnu 2014 napadli, když ani neví, proč ho napadli a co to bylo za lidi, žalobce uvedl, že se jich bojí proto, že mu dva měsíce po napadení

volali 7 – 8 krát za měsíc domů. Do telefonu však nikdy nic neřekli, mlčeli. Myslí si, že telefonovali útočníci, kteří jej napadli, protože „to není normální a před tím jim nikdo nevolal.“ Jeho telefonní číslo měla k dispozici Strana regionů, možná měli útočníci jeho telefonní číslo z tohoto zdroje. K dotazu – Kdo a proč by si dal tolik práce, aby zjišťoval jeho telefonní číslo, aby ho sledoval a čekal na něj na pustém místě? - Žalobce sdělil, že neví, že to bylo určitě kvůli členství ve Straně regionů, že v té době utekl prezident, v Oděse upálili mnoho lidí. K důvodům, které jej vedly ke vstupu do Strany regionů, uvedl, že jej lákaly výhody, které strana poskytovala, zejména stipendium a asi 600 hřiven měsíčně. Napadení z května 2014 spojuje se svým členstvím ve Straně regionů pouze z toho důvodu, že mu útočníci řekli, že „vědí, kdo je“. Nic dalšího neřekli. To, že dalších 9 měsíců po napadení pobýval na Ukrajině, aniž by se mu cokoli stalo, si žalobce vysvětluje tím, že přestal kontaktovat své známé, půl roku byl u Světlany, která ho zachránila, a změnil si SIM kartu. K dotazu, zda si myslí, že by mu i nyní mohlo něco hrozit, žalobce odpověděl, že si myslí, že ano, protože tenkrát byla na Ukrajině nepřehledná situace a bojí se, aby se to neopakovalo. K doplňujícímu dotazu, zda by mu něco hrozilo i v jiné části Ukrajiny dodal, že to nemůže vědět, ale že „na Ukrajině je válka a nemá cenu se vracet do státu, kde je válka.“ Jiný důvod k odjezdu z vlasti nikdy neměl, stejně tak neměl nikdy ani jiné potíže. Nebyl nikdy trestně stíhán. O přestěhování se do jiného místa na Ukrajině nepřemýšlel, protože matka, která o něj měla strach, mu nabídla, aby odjel do Evropy. Využil toho a odjel. Na vojně byl asi v letech 2012 – 2013, u vnitřních složek, má hodnost mladší seržant. K dotazu, zda dostal povolávací rozkaz, uvedl žalobce, že nikoli, že v době, kdy odjížděl z Ukrajiny, nebyla tam ještě válka. K podotknutí pracovníka MV ČR, že v době uváděného odjezdu z Ukrajiny, v roce 2015, válka na Ukrajině byla v plném proudu, včetně několika fází mobilizace, žalobce konstatoval, že nepovolávali všechny.

[14] Dne 29.02.2016 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, které byly zaopatřeny za účelem posouzení jeho situace v zemi původu. S jejich obsahem se seznámit nechtěl, odůvodnil to tím, že situaci na Ukrajině zná. Ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se vyjádřit nechtěl. Návrhy na doplnění dokazování žádné nevznsl.

[15] Do protokol o vyjádření žalobce, jakožto účastníka správního řízení, ze dne 12.08.2015, který je součástí správního spisu, k dotazu policejního orgánu – „je vám známa nějaká překážka nebo důvod, který by vám znemožňoval vycestovat z území České republiky?“ – žalobce odpověděl: „Ano, nechci jít do války.“

[16] K žalobě žalobce bylo rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25.02.2016 pro vady řízení a nezákonnost rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14.04.2016, č.j. 41Az 7/2016-20, zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Na základě uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem rozhodl odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra o ukončení zajištění žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

[17] Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal a ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

[18] Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[19] V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

[20] Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[21] V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

[22] Krajský soud po přezkoumání věci konstatuje, že žalobní námitky považuje za zcela obecné. V řízení žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že pro případ návratu pociťuje jakékoliv azylově relevantní obavy, jakoukoliv hrozbu vážné újmy. Žalobní námitky v tomto směru tedy považuje soud za naprosto nadnesené a nedůvodné. Po provedeném přezkumném řízení proto dospěl soud k závěru, že správné řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v souladu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004,

správního řádu. Soud neshledal, že by žalovaný neúplně zjistil skutkový stav. Naopak soud dospěl k závěru, že v odůvodnění jsou jasné jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Skutkový stav soud shledal jako přílehavě právně posouzený a s právním názorem žalovaného se ztotožnil. Žaloba pak pouze opakovala důvody, žalovaným v napadeném rozhodnutí posouzené. Skutečnost, že žalobce podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány Ukrajiny, či obavy, že by po návratu do země původu mohl být vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice, jak je uváděno v odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalovaný řádně přijal žádost žalobce o mezinárodní ochranu, žalobce v průběhu svých výpovědí opakovaně uváděl, že na Ukrajině měl jediný problém, a to napadení neznámými útočníky, které si spojuje se svým členstvím ve Straně regionů, když jeho veškerá činnost pro stranu spočívala v roznášení letáků a reklamních předmětů, za což pobíral stipendium a 600 hřiven měsíčně. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Vzhledem k uvedeným skutečnostem soudu nezbyvá, než konstatovat, že žalovaný správní orgán se zabýval odůvodněním neexistence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 12, písm. a) i b) zákona o azylu zcela dostačujícím a vyčerpávajícím způsobem a jeho závěr o nenaplnění důvodů tohoto ustanovení je v souladu se zákonem o azylu i správním řádem.

[23] Podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu, jak uvedeny shora, naplněny nejsou, žalobce ani žádné skutečnosti ohledně v ČR případně žijících rodinných příslušníků, v souvislosti s nimiž by přicházela v úvahu aplikace závěrů o možném sloučení rodiny, neuváděl.

[24] Krajský soud ani žalovaný podmínky humanitárního azylu žádné neshledal, konečně žalobce ani žádné neuváděl.

[25] Správní orgán dle krajského soudu postupoval zcela v souladu s ustanovením § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a zákona o azylu.

[26] Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval žalobcem tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tj. obavou z odvodu do armády, přičemž zopakoval své závěry výše uvedené. Uvedené závěry soud považuje za správné a souladné s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, dle které výkon vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu podle zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu). V rozsudku č. j. 3 Azs 28/2015-24, ze dne 23. 4. 2015, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „*branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu.*“

[27] Krajský soud má za to, že i bezpečnostní situaci na Ukrajině ve vztahu k žalobci zhodnotil žalovaný dostatečně individuálně, přičemž nepopírá složitost bezpečnostní situace na východě Ukrajiny. Zdůraznil, že žalobce žil před svým odjezdem v oblasti Oděské, konkrétně ve městě Oděsa, které není ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk bezprostředně zasaženo. Oblast se nachází na jižní Ukrajině a a zmiňovaná zhoršená bezpečnostní situace se jí tudíž vůbec netýká. Se dvěma oblastmi na východní Ukrajině, které jsou konfliktem zasaženy (Doněcká a Luhanská), ani nesousedí. Již Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky o bezpečnostní situaci v Oděse, č.j. 117822-LPTP ze dne 15.10.2015, k č.j. MV-136214-1/OAM-2015, hovoří o tom, že se bezpečnostní situace v tomto městě zásadním způsobem neliší od bezpečnostní situace v jiných částech Ukrajiny. Soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „*na Ukrajině nelze ani*

dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (podle usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7Azs 265/2014 - 17, ze dne 15. 1. 2015, či usnesení č. j. 3 Azs 259/2014 – 26, ze dne 25. 3. 2015). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že jeho rozhodovací činnost při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalobce žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něho z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdil (s výjimkou povolání do armády - k uvedenému viz výše). Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky (§ 14b odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Soud po zhodnocení výpovědi žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stejný závěr žalovaný řádně a podrobně vyargumentoval na str. 6 rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016. Krajský soud je přesvědčen, že naopak je potřebné vidět, že žalobce žije v České republice nelegálně, bez vážných důvodů spoléhal na to, že toto nebude ze strany policejních orgánů zjištěno, o legalizaci svého pobytu se do doby svého zajištění nijak nezajímal. Žalobcova žádost, podaná krátce poté, co byl kontrolován hlídkou Policie ČR a následně zajištěn za účelem správního vyhoštění, je zcela zřetelně cílena na prodloužení zdejšího pobytu, k čemuž však instituty zákona o azylu sloužit nemohou a jedná se tak jednoznačně o obcházení povinností, určených cizincům zákonem o pobytu cizinců. Nad rámec nezbytného odůvodnění proto krajský soud zdůrazňuje, že smyslem institutu mezinárodní ochrany je poskytnout ochranu těm, kteří skutečně a oprávněně mezinárodní ochranu potřebují (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016 – 59). Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není snaha o legalizaci pobytu azylově relevantním důvodem (srov. rozsudek ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 – 46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, či usnesení ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016 – 26). Podání žádosti o mezinárodní ochranu nikoli bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, jak z hlediska zeměpisného, tak i časového, nýbrž až když žalobci hrozí vyhoštění, žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany značně diskvalifikuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81).

Krajský soud nepřehlédl zjevnou účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu ani v současně projednávaném případě.

Po přezkoumání věci dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je zcela nedůvodná, tuto proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 16. března 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně